

Forfatter: Lund, Rasmus

Titel: BREV TIL: Lind, Peter Engel FRA: Lund, Rasmus (1882-04-05)

Citation: Lund, Rasmus: "BREV TIL: Lind, Peter Engel FRA: Lund, Rasmus (1882-04-05)", i *Min Afsked som Valgmenighedspræst paa Mors, belyst navnlig ved tjenstlige Breve*, Konrad Jørgensens Forlag., s. 25. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002258082-000-shoot-L0022580820000022.pdf> (tilgået 22. juli 2024)

Anvendt udgave: *Min Afsked som Valgmenighedspræst paa Mors, belyst navnlig ved tjenstlige Breve*

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Skriftemaalet

1882, d. 5. April, fra Lund til Biskoppen:

„Højærværdige Hr. Biskop Lind!

„I de Oplysninger, jeg efter Deres Højærværdigheds Begjæring meddelte Dem angaaende en Henstilling her fra til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet om Konfirmationen og de konfirmeredes første Altergang, tillod jeg mig efter en nærmere Begrundelse deraf aabent at udtale for Dem, at jeg ikke turde nægte noget kristent Menneske Adgang til Nadverbordet, s. 26 fordi han ikke havde modtaget den Tilsigelse af Syndsforladelsen under Haandspaalæggelse, hvormed det saa kaldte Skriftemaal plejer at slutte. Jeg meddelte Dem derhos, at dette for mig var saa afgjort en Sag, saa hvis det virkelig maatte fordres, da havde jeg ingen anden Udvej, end at finde mig i Berøvelsen af den kongelige Anerkjendelse, hvormed jeg fra Ministeriets Side har været truet.

„Jeg har nu i al Ærbødighed at mælde Dem, at det ogsaa enkelte Gange er sket; en Gang i Hjemmet hos en meget syg Mand. Han var under et meget stærkt bevæget Liv kommen til at nære Betæneligheder ved enkelte Skikke ved Nadverens Uddeling, saa det saa ud i mine Øjne, som om dette kunde føre til, at han ikke turde nyde Nadveren og derved maatte udsætte sit Forhold til Fællesskabet i Menigheden for Fare. Jeg kunde da kun være glad ved, at han overvandt disse og kun begjærede at gaa til Alters uden den saa kaldte Absolution, der var ham til Anstød. Og det skete for hans og et Par af hans nærmeste Venners Vedkommende. En Beretning derom er ved en Fejltagelse en Tid forbleven uafsendt. Det er ligeledes sket et Par Gange i den allersidste Tid ved Altergangen i Kirken for nogles Vedkommende, medens selvfølgelig Skriftetalen har været holdt og alt fra min Side foretaget efter vanlig Skik.

„Det er mig i denne Sag ikke nærmest om at gjøre at fremhæve, at saa vidt jeg véd, har Lederne for de forskellige Retninger i den danske Folkekirke bestemt udtalt sig for en Afskaffelse eller dog en fuldstændig Ændring af Skriftemaalet hos os, som Indgang til Nadveren, ikke mindst stærkt Biskop Martensen i hans Dogmatik. Thi skjønt dette ganske vist har gjort det saare vanskeligt for jævne Folk at forstaa, at der er klaget over den Afvigelse ved de unges første Altergang, her havde fundet Sted, og endnu sværere at fatte, at Ministeriet for den Sags Skyld stillede Berøvelsen af den kongelige Anerkjendelse i Udsigt, efter Brevveksling med Sjællands Biskop, saa følger det jo af sig selv, at med disse Udtalelser er en folkekirkelig Skik ikke ophævet. Men derimod skal jeg minde om, at Bestemmelserne derom i vor Folkekirke (Ritualet) omfatter den hele Skriftemaalshandling; men nu er dens ene Del, det private Skriftemaal, der er Forudsætning for den særlige Tilsigelse af Syndernes Forladelse, som bekjendt bortfaldet. Og det kan derfor vist ikke enten være Meningen eller være muligt at paanede ej blot Præsterne men alle Menighedens Medlemmer dens. 27tilbageblevne Del (Absolutionen), som Betingelse for Deltagelsen i Nadveren.

„Jeg véd derfor ikke bestemt, om jeg vilde have følt mig dreven til at give Dem denne Meddelelse, naar jeg ikke var stillet Berøvelsen af den kongelige Anerkjendelse i Udsigt for en Afvigelse fra det sædvanlige med Hensyn til Skriftemaalet. Jeg skal til Slutning kun i al Ærbødighed og Alvor udtale for Dem, at det vilde være mig meget lettere og spare mig mange svære Overvejelser, naar jeg turde opgive Anerkjendelsen og da foretage, hvad jeg for min Samvittighed ikke tør undlade. Men da jeg ingenlunde, for Menighedens Skyld, som jeg tjener, og Folkekirkens Skyld, jeg tilhører, tør gjøre et saadant Skridt, har jeg ingen anden Udvej, end i Dag, ligesom forgangen, da jeg mældte Drengens Altergang, at give Meddelelse om, hvad der er foregaaet og dermed ærbødigt henstille Sagen til mine foresatte.“